

«El Figueres», una empresa seriosa

En la Copa del Rei del futbol estatal, enguany la Unió Esportiva Figueres ha fet història: s'ha enfrontat i ha vençut a casa i a fora equips de Primera com el Barcelona o l'Osasuna, i de Segona B com el Còrdova.

La dimensió de l'efemèride ha arribat a traspasar el considerable, complex i bulliciós espai de l'afició esportiva per atreure l'atenció i la curiositat dels altres àmbits socials, i –diguem-ho tot– l'epopeia ha provocat arreu una onada general de simpatia per un modest equip de Segona B d'una vila de reduïdes dimensions com és Figueres. La capital del Palau del Vent, poc procliu a les èpiques col·lectives, ha viscut un insòlit i creixent entusiasme social cada vegada que els jugadors han empès una mica més el club local en l'escala dels triomfs. La temperatura informativa ha pujat molt i hom ha parlat sovint de miracles; però tot i que la campanya no ha acabat i que la passió és intensíssima, un cop d'ull mesurat sobre la realitat de la Unió pot contribuir a entendre molts perquè de tot plegat sense haver de recórrer a gaires benediccions divinals. Pot haver-hi raons estrictament esportives –com desencerts arbitrals, expulsions propícies, o oscil·lacions del nivell de joc del contrari– que contribueixin a posar en raó algun misteri de l'epopeia. Però sobretot cal tenir presents les bones maneres administratives que regeixen en el

club d'uns anys ençà, la modernització de la seva estructura, dissenyada per servir l'entitat a llarg termini i no pas les vel·leïtats d'alguna estrella ocasional: és a dir, el fet de concebre el club com una empresa que comptabilitza la rendibilitat que deixa el cost *versus* els resultats. Així, el Figueres fitxa per pocs diners però paga puntualment; evita, fins i tot ara que guanyant té més ingressos, de contractar jugadors per un preu que humiliaria la resta de la plantilla, modestament remunerada, oficialment amateur i bàsicament de casa –una casa assegurada amb el planter que ha de créixer en el futbol base, consolidat a través de la Fundació–. Intervencions sobrenaturals i atzars del destí a

part, és probable que la gesta de la nau de la Unió en les embravides i turbulentes aigües del futbol tingui més a veure amb projeccions del cap que no pas amb escuma del cor: l'armador i el capità –família Miquel i A. Domínguez–, empresaris; timoner i contramestres –Pere Gratacós, Albert Valentín i tècnics–, eficaços i voluntaristes; i uns mariners que cobren poc –entre dos i sis quilos de pessetes/temporada–, sacrificats i il·lusionats. Vet ací el miracle. D'entre els premis, esmentem el minut llarg que la *tele* americana CNN ha dedicat al Figueres: és una certificació avui equiparable a la corona de llorer amb què els antics coronaven poetes, generals i olímpics.

Joan Ferrerós

Pere Gratacós, entrenador de la Unió Esportiva Figueres.

